

Tina Nolan

Meduté

Alma littera

Pirmas skyrius

– Kanduk, ateik, Mažyli, gulk! – šūktelėjo Eva Harison Džeko Raselo terjerų jaunikliams, lakstantiems upės pakrante.

Šuneliai, nepaisydami kvietimo, nušuoliavo per aukštą žolę vizgindami smailias uodegėles. Au au! Au au au!

Eva atsiduso ir puolė paskui juos. Pirmiausia sučiupo Kanduką, jau beveik kišantį galvą į kiškio urvą. Tada iš seklumos ištempė Mažylį.

– Negeri šuniukai! – pabarė juos mergaitė.

Jos broliukas Karlas stovėjo ant tilto
ir vaipėsi.

– Negeri šuniukai! – pamėgdžiojo
sesutę. – Sutik, Eva, tau nelabai sekasi
dresuoti šunis!

Džeko Raselo terjerai rangydamiesi
stryktelėjo mergaitei į glėbį, kai ji priėjo
prie Karlo. Mergaitė pašnairavo į brolių.

– Taip, na, čia prieglauda, o ne šunų
mokykla. Šiaip ar taip, jei jau toks gudrus,
pasakyk, kur šią akimirką yra Džesė?

Džesė – borderkolė. Ją reikėjo
perauklėti. Kalytė buvo per daug

aktyvi – visą laiką šokinėdavo ir nuolat pabėgdavo. Šeimininkas atsikratė Džesės ir paliko ją Nepaprastojoje gyvūnų prieglaudoje. Išmokyti Džesę gražiai elgtis buvo Karlo mintis.

– Hm... – Karlas nužvelgė upės pakrantę. – Prieš sekundę ją mačiau. Netoliese žaidė su lazdele.

– O! Ar tik ne ji golfo aikštėje? – tyliai paklausė Eva, rodydama į juodą ir baltą koelę, lakstančią per švelnią veją, šokinėjančią prie žaidėjų, paskui skuodžiančią prieglaudos link.

– Aa! – Karlas puolė prie bėglės.

Eva kikeno. Ji pririšo du šunelius prie pavadžių ir iš lėto patraukė namų link. Žinojo, kad jau vakarienės laikas, ir Džesė taip pat grįš.

Tik atbėgusi iš golfo aikštės į pagrindinę gatvę, ji prie autobusų stotelės išvertė šiukšlių dėžę, tada nuskuodė per Bruksų, Nepaprastosios gyvūnų prieglaudos kaimynų, sodą.

– Aa! – vėl sušuko Karlas, pamatęs Džesę, rausiančią kaimynų pievelę.

Eva, stipriai laikydama Kanduko ir Mažylio pavadėlius, pasilenkė per tvorą.

– Bėk šalin! – kažkas riktelėjo aukštu balsu. – Nešdinkis iš čia, negeras šunie!

– O ne, tai Anės mama, – sušnibždėjo Eva Kandukui ir Mažyliui, o jie įtempė pavadėlius, iš paskutiniųjų stengdamiesi

leistis paskui Džesę. – Ponia Bruks dėl to labai supyks!

Karlas išlėkė pro vartus gaudyti Džesės.

– Greta manęs, Džese, – šaukė jis, bet veltui.

Kolė liovėsi kapsčiusi ir spruko tiesiai per ponios Bruks raudoną tulpių lysvę.

– Aa! – tai išvydusi suriko Eva. – Dabar ji išniokojo kaimynės gėles!

Mažyliui ir Kandukui nusibodo laukti ir jie pradėjo kiauksėti.

– Ša! – tildė juos Eva, o Karlas nėrė paskui Džesę ir nusivijo ją per ponios Bruks rožes.

Eva su terjeriais laukė ant šaligatvio prie Bruksų sodo. Kaip tik tada tėtis parvažiavo namo savo furgonu. Iškišęs galvą pro langą, paklausė:

– Ar turite rūpesčių?

Eva linktelėjo, nuo įkaitusio veido nubraukusi vešlius kirpčiukus.

– Džesė pabėgo! – paaiškino iš visų jėgų laikydama Džeko Raselo terjerus.

– Sek paskui automobilį, – greit paliepė Markas Harisonas. – Pastatysiu mašiną ir grįšiu padėti.

Eva žaibiškai pakluso tėčiui.

– Matot, kaip būna, kai kasate duobes laukuose! – pareiškė ji Kandukui ir Mažyliui, kai tėtis įvažiavo pro gyvūnų prieglaudos vartus.

Mažylis pavizgino uodegą. Kandukas landžiojo mergaitei tarp kojų.

– Žmonėms tai nepatinka! – pakartojo Eva. – Jiems tai laaaabai nepatinka, ar ne, tėti?

